

„Nu putem să-L ajungem niciodată pe Dumnezeu, însă curajul de a călători spre El rămâne important.”

- C-tin Brâncuși

NATIUNEA

Serie Nouă
Anul X
Numărul 547

continuitate pentru neam și țară

15 - 21 decembrie 2021

Informație, opinie și atitudine publicistică

Dar cu un „crotal” de identitate secuiască nu v-ar șade oare mai bine?!...

Cezar Adonis
Mihalache

Când ne-au batjocorit istoria, tradițiile, trecutul, valorile cu acel impertinent manual de istoria secuilor, pentru o inventată materie „opțională”, ne-au „liniștit” spunându-ne că este un soi de „carte pentru activitățile la cercurile literare”... Apoi au desprins baliverna tipărită din „funcția de manual” și au făcut-o „un fel de carte pentru publicul larg”... Cum își ziceau ei... Dar și-

„inspirati”.

Acum au venit cu propria carte de identitate (secuiască). Au sărit etapa legitimației (maghiare), nu avea rost să mai bată pasul pe loc pe una dintre treptele „pașilor mărunți”, nici măcar ca trap de iapă secuiască, și au scos la iveală propria carte de identitate. Un buletin secuiesc, bun, poate, doar să-și vândă între ei „kurtoșii” ăia...

Și totuși, oricât ar suna de provocatoare, izbitoare chiar în moalele cumsecădeniei noastre, ce riscă a deveni subcapitol al

trebui să o „împrumutăm” și noi! Retragerea automată a cărților noastre de identitate tuturor acelora care „se opun în mod public valorilor specificate”. Și ce bine se potrivește și ca traducere, nu-i așa?!
Sigur, cârpeala plastifiată a secuilor, nu va avea nu încă, statutul unei cărți de identitate emise de organele Ministerului de Interne. Scopul ei e altul... Pentru că bazele de date colectate de inițiatori vor putea fi convertite în liste de impunere a acelor referenduri care le-ar putea grăbi autonomiile (deși, rămânem la un principiu de bază, pe care nu îl putem refuza nimănui, acela de a garanta a autonomiei personale de doi metri pătrați!). Pentru că formularul de emisie a buletinului secuiesc va conține, obligatoriu, „în formă pretipărită” (ăștia sigur au mâncat carne crudă de sub șal!), „angajamentul solicitantului față de autonomia teritorială a ținutului secuiesc”. Or, coroborând cu precizările lor că această carte de identitate este „un fel de mișcare pentru autonomie, un card de fidelitate pentru autonomie”, evident că este credibil ca listele să fie remise ulterior parlamentului național ca forme pretipărite (!) de solicitare a acceptării unor referendumuri.

Și se cred atât de isteți, deh’, așa se întâmplă când lași mărtoaga să se viseze cabalină imperială, încât au impresia că vor fenta eventualele răspunderi penale, ascunzând datele de identificare ale „buletinelor” în spatele unor coduri QR... Că acolo nu ajung întrebările legate de legitimitatea utilizării datelor personale, nu?! Doar că, și tatuat pe urechile lor blegite, codul QR tot un „codice” GDPR rămâne... Chiar dacă îi spune crotal, adicătealea card de identitate secuiască...

au dat seama că sunt într-un nonsens al măreției... nimicului, așa că au lărgit baza de „citiitori” avansând o ediție tradusă în... limba română. „Pentru români”, ne-au specificat în handikapul lor de vorbire transformat din jenantul analfabetism funcțional în masă (singura lor formă de mulțime) într-o penibilă cunună de lauri... Uitând, totuși, să-și șoptească între ei: „Suntem doar niște bieți secuii!”... Pe maghiară, că latina nu putea fi batjocorită cu mârâiturile lor de limbă... Așa cum nu ar trebui să fie nici limba română... Nu cu astfel de „manuale”, „cărți pentru publicul larg” ori, ultima versiune de traducere a idioteniilor lor tematice îndesate în gaura nonfuncțională a „kurtoș kalacs”-ului, sub forma unui ghid turistic, ba chiar „de conversație”... Sigur, unul în limba iepelor de pustă de la care, nu s-au inspirat, deși am putea pune dezbaterea în ridicol cu o simplă întrebare (cine a fost mai întâi, ori mai iute, ungușorul ori secușorul?...), ci au fost

unui viitor (ori chiar următor) manual al istoriei minorităților, dar nu maghiaro-secuiești, ci române, cel puțin în zona de trasare a blasfemiei adoptate cu mulți ani în urmă printr-o recunoaștere legislativă a sintagmei de ținut secuiesc (Vasile Bлага, nu uităm, nu iertăm!), adicătealea un contur ce își așteaptă „conținutul” (de carte, de manual, de ghid, de statut, de acte), așadar, oricât de deranjantă ar fi recent trâmbițata carte de (auto)identitate (în fapt, un alt fetiș al autosatisfacerii maghiaro-secuiești), ea are în cuprinsul ei o precizare pe care ar trebui să o folosim. Faptul că buletinul secuiesc va fi acordat doar după semnarea unei adeziuni la valorile însoțitoare, precum zahărul pe colivă, al proiectului de ținut de cabaline, și va fi retras automat dacă va fi sesizată orice acțiune a legitimatului cu statut de cetățean secu, de negare, de punere la îndoială a oricărei virgule din „articolele” proiectelor.

Ei bine, pe asta ar

Numai în pielea premierului să nu fii...

George
Petrovai

Cine este astăzi Nicolae-Ionel Ciucă știe tot românul (și nu numai): premierul României, mai exact al unei pestrițe formule guvernamentale, formată din stânga pesedistă, dreapta (!) liberală și codița udemeristă. Cică o alianță absolut necesară, spun politrucii implicați, pentru a scoate România, vlăguită de crize politico-economico-financiare și de pandemia iohanni-ano-cîțiană, din actuala fundătură moral-socială și identitară. În realitate, fiecare formațiune din actuala cârmuire (firește, eminamente conjuncturală și esențialmente neunitară) își urmărește propriile scopuri din electoralul an 2024 (an în care vor fi alegeri europarlamentare, locale, generale și prezidențiale), arătându-se în chip formal preocupate de chestiunile fundamentale ale nației în corzi (educație haotică, sănătate pe sponci, inflație galopantă, prețuri în amețitoare urcare, frig în case, mizerie în minți) doar în măsura în care nu afectează interesele lor politrucianiste cu bătaie lungă: liberalii și-ar dori mai multe investiții, dar fără mulți bani și fără să se pună rău cu companiile transnaționale; pesediștii vor mai mulți bani de la buget pentru alinarea durerilor sociale imediate (majorări de pensii, lefuri și alocații), dar – preocupați să împace capra bruxelleză cu varza autohtonă – negociază cu liberalii (deodată parteneri guvernamentali și adversari ideologici), și negocierile lor se situează pe la 10 la sută, adică mult departe de acel 40 la sută pe care îl cereau pe când erau în opoziție efectivă (atenție, într-o formă nițel edulcorato-patriotardă, opoziția PDL-PNL s-a mutat în Executiv!), ba chiar sub cumulul neindexărilor din cei doi ani de catastrofală guvernare orbaniană și cîțiană; la rândul lor udemerisții, prezenți în aproape toate cârmuirile post-decembriște, oricât au fost acestea de toxice pentru țară și nație (au lipsit doar din acele puține guverne care efectiv le-au închis ușa în nas), fac tot ce le stă în putință întru atingerea supremului lor țel antiromânesc – deocamdată autonomia cultural-lingvistică, în final și cea administrativă (cică după modelul unor provincii din unele țări vestice) în acele ținuturi/județe românești, unde majoritari sunt vorbitorii de limbă maghiară, inclusiv prin neobosita și anticonstituțională politică udemeristă de maghiarizare

forțată (cazul secuilor isterizați și al imixtiunilor budapestane)...

Cine a fost Nicolae Ciucă înainte de neinspirata sa intrare în gașca liberală, realmente nu-i interesează pe români, acuma când cei mai mulți dintre ei sunt ocupați până peste cap cu frigul, inflația, scumpirile, restricțiile pandemice (mășți, vaccinuri la plesneală, statistici contrafăcute, noi tulpini în expansiune) și, desigur, cu obsedanta nesiguranță a zilei de mâine. Doar biografii săi, dacă se vor găsi pe undeva dinăștia, pesemne că vor consemna peste ani și ani, adică atunci când – vorba divinului Alexandru Pușkin – ipochimenul „va putez sub bulgări reci”, cum că acesta a fost cândva, mai înainte de pensionarea la comandă, șeful Marelui Stat Major al armatei noastre (cvasi)inexistentă, respectiv unul din miile de generali izmânari de teapa lui Gabriel Oprea (a se citi „cu patru stele, cu uriașele avantaje conferite de galoanele rostuite și cu o experiență militară acumulată doar în cabinete luxoase”). Ei bine, exact slugărnicia de tip cazon și „destoinicia” de alcov au fost mult apreciate de bunul (ne)român Klaus Werner Iohannis, motiv pentru care, la ordinul său, generalul (izmânar) se pensionează, intră în haita (neo)liberalilor, ajunge parlamentar și apoi ministru al Apărării Naționale, calitate în care cumpără, pe bani grei, o sumedenie de gioarse americane (arme uzate nu numai din punct de vedere moral) și – pe 20 octombrie 2021 – se întâlnește cu Lloyd J. Austin III, secretarul american al Apărării, la a cărui recomandare este din nou desemnat premier de către chirișul de la Cotroceni, însă de data asta șeful unei făcături de stânga-dreapta (și viceversa), cu o confortabilă majoritate în Parlament. Asta înseamnă că există suficiente voturi nu doar pentru susținerea celui mai curajos plan de redresare economico-financiară (are Cabinetul un atare plan, precum și voința înfăptuirii lui?), ci și pentru eliminarea ambiguităților și anacronismelor din Constituție. Atâta doar că, dacă unii (pesediștii) trag „hăis”, peneliștii se opintesc „cea”, iar udemerisții se zbat să tragă spuza politică pe turta lor antiromânească. De unde trista concluzie: toate formațiunile politrucianiste din arcul guvernamental trag numai formal, nicidecum substanțial, pentru românul de rând!

O lume denaturată. Ce ni se întâmplă?

Dumitru
Ionică

Ultimii doi ani ne-au arătat că lumea noastră este copleșită de schimbări climatice, sanitare sau politice, ca să menționăm doar câteva dintr-un peisaj care se arată tot mai tulbure și aglomerat. Nimic nu mai este ca înainte. Trăim într-o pandemie produsă de un virus fără o origine clară, au apărut vaccinuri care, deși sunt recomandate tuturor nu opresc activitatea virusului pe care îl vedem multiplicat în nenumărate tulpini, clima face ravagii, seceta și ploile devin răvășitoare pentru vegetație, incendiile și căldura distrug practic civilizația, iar adversitățile politice sunt mai urâte ca niciodată. Oamenii și evenimentele au luat-o parcă razna și tind să se rostogolească cine știe unde. Știrile despre viața pe pământ devin alarmante. Apar mai des ca niciodată vești și comentarii despre posibilitatea colonizării Lunii sau a planetei Marte. Pe plan local, adică la noi în România, aceste ciudățenii îmbracă costumul național. Personaje stranii care în vremuri oarecum normale ar fi fost trimise la spitalele de nebuni fac regula în țară și dispun cum vor de oamenii în toate mințile și de avuția națională fără să fie deranjați de nimeni.

Ce e cu sminteala asta!? Ce li se întâmplă oamenilor? Dacă înțelegem fenomenul facem un pas foarte mare. Ca să pricepem ce se petrece astăzi trebuie mai întâi să vedem ce ne învață istoria universală.

Din ce știm rezultă că toate schimbările care s-au întâmplat în lume n-au fost decât de peisaj geografic sau național. S-au schimbat doar stăpânii și supușii în diferite arii geografice. N-are rost să le enumerăm sau să dăm exemple celebre. Toate acestea s-au produs prin lupte, adică ucideri de oameni și distrugerii de bunuri. De obicei, sălbaticii i-au învins pe sedentarii care-și domoliseră instinctele și se apucaseră să facă ceva util pentru semenii lor.

Singurul element permanent în istorie, din antichitate până în ziua de azi, a fost instinctul omului/al grupurilor umane urmat inexorabil, în caz de victorie, de dorința de putere, tot instinctuală. Până la un moment dat modalitatea de

supunere a fost militară și a durat mult timp. Este valabilă și astăzi, dar nu mai e singura.

Recurgând tot la istoria universală, ar trebui să ne reamintim un fapt din timpul războaielor troiene, de acum circa trei milenii și ceva. Luptele grupului masiv și diversificat al aheilor cu minoritatea troiană încetau atunci când veneau corăbiile trace încărcate cu vinuri. Dușmanii nu se mai omorau între ei și dădeau întâietate negustorilor. Foarte puțini exegeți ai lui Homer au remarcat acest lucru care a fost pus în evidență de B. Stefanoski-Al Dabija în cartea sa Homer. Istoria pelasgă neștiută. Acesta este primul tablou din istorie în care apare comerțul, ca un fel de arbitru al unui război celebru izbucnit, chipurile, din sentimente și nu din instincte. A fost odată...

E foarte curios să constatăm că în zilele noastre, în timpul războaielor iugoslave, luptele nefericite dintre sârbi și bosnioci soldate cu sute de mii de morți, se opreau sâmbăta, iar la Sarajevo, nu prea departe de locul unde se afla Troia, se cumpărau și se vindeau de toate. Așadar, cam pe atunci a devenit cunoscut un al doilea element permanent al istoriei cuceririlor universale care s-a impus încetul cu încetul. Acesta este comerțul, care nu e bazat pe instincte așa cum era cel militar, ci pe interese. De atunci și până în zilele noastre s-au produs multe evenimente care au consolidat vocația și destinul comerțului în lume.

Astăzi comerțul este în mod sigur vioara-ntâi în veșnica luptă a oamenilor contra oamenilor sau, oricum, face casă bună cu armata. Victoria militară se completează de minune cu afacerea cuceririlor. Instinctul își dă mâna cu interesul sau poate că interesul face parte din instinct dar reușește să implice în mod parșiv și natural două părți. Este necesar din capul locului să facem distincția dintre comerțul normal care face parte din istoria socială și comerțul ca armă de cucerire a oamenilor de către oameni. Drumul mătășii, de exemplu, face parte din comerțul normal, iar în antichitatea greacă comerțul depășise starea de fapt transformându-se chiar într-o stare de spirit. Să ne amintim de pățania generalului Alcibiade din acea

noapte de mai a anului 415 î.Hr., înainte de a pleca în expediția spre Siracuză, când, enervat că în Atena toate intersecțiile și drumurile publice erau populate de statui ale lui Hermes, zeul comerțului, ale căror falusuri ridicate indicau direcțiile, a dat ordin ca acestea să fie sparte. Această ispravă l-a costat până la urmă viața și confiscarea averii pe celebrul atenian.

Ultima sută de ani a fost decisivă în istoria umanității pentru schimbarea de accent în eterna competiție dintre puteri. Progresele științifice și tehnologice au însemnat mai multe bunuri de tot felul, mai mulți proprietari și mai multe interese. Consumatorul, dacă nu era ce se aștepta, trebuia creat împreună cu nevoile sale. Nu conta dacă erau reale. Trebuiau să fie sau să devină doar nevoi. Piața a devenit regina tuturor, fără coroană și fără aură. Nu avea nevoie de ele. Doar de un manual de funcționare. Acesta a apărut și s-a numit marketing, adică știința pieței, noua biblie a lumii. Asocierea cu politica a generat efecte majore, uneori chiar letale, la nivel mondial. Evoluția omenirii, mai corect mersul ei în timp a demonstrat eficiența căii comerciale, de multe ori preferabilă celei militare.

Cu asta intrăm în subiectul schimbărilor din actualitate, care ne miră și ne sperie pe bună dreptate.

În lume nu s-au schimbat prea multe. Niciunul dintre foștii cuceritori imperiali n-a renunțat la avantajele și nici nu va renunța vreodată.

După primul război mondial, se spune că au fost desființate imperiile. N-a fost chiar așa. S-au desființat imperiile cele mai petice, cel austriac și otoman. Imperiul rus a fost înlocuit cu ceva și mai odios, Uniunea Sovietică, cu mai multe petice naționale decât cel austriac. Din imperiile britanic și francez au mai rămas ceva resturi, iar Germania a rămas cu ambiția. În ce ne privește, luptând împotriva Germaniei, noi am devenit România Mare, iar vecina noastră Ungaria, pentru prima dată independentă în istoria sa, a rămas nemulțumită pentru că îi mergea mai bine când era mâna a doua, cu austriecii. Americanii, evident, n-au intrat în socoteală pentru că erau învingători. Pauza n-a

durat nici două decenii și iată, apare cel de al doilea război, cu ambiții germane mai mari ca înainte. Sfârșitul a fost tot de partea americanilor, dar în Europa câștigătoare a devenit cu concursul anglo-american, Uniunea Sovietică în mâna căreia au fost predate cu excepția Greciei, toate statele care apăruseră după primul război, inclusiv jumătate din Germania și, bineînțeles, România care luptase de partea nemților, toate acestea formând așa-zisul lagăr socialist. În mod normal, vioara-ntâi în lume au rămas tot americanii pentru că de ei a depins înfrângerea nemților în război. Totodată americanii împreună cu englezii au acceptat, prin celebrul șervețel de masă de la Ialta, pretențiile lui Stalin de a stăpâni aproape jumătate din Europa. Între țările predate comuniștilor, România a avut soarta cea mai ingrată în calitatea ei de adversar militar al Uniunii Sovietice. Marile puteri se înțeleg între ele potrivit oportunităților, iar țările mici vor fi tot timpul piese de schimb.

Am rezumat această situație militară pentru a înțelege mai bine ce a urmat. Primul lucru care a suscitat comerțul și alte ambiții europene a fost planul Marshall, adică fondul american care a permis unei jumătăți din Germania distrusă de bombardamentele aliate să-și revină. Acesta a fost mai degrabă o răsplată pentru toți specialiștii germani pe care-i confiscaseră americanii la sfârșitul războiului și care lucrau acum pentru ei. Într-un timp foarte scurt, Germania de Vest și-a refăcut construcțiile cu mâna de lucru turcă și iugoslavă. Pe turci i-a păstrat pentru reîmprospătarea rasei ariene, iar pe iugoslavi i-a trimis acasă iar peste puțin timp au desființat chiar statul iugoslav.

Primul pas în Europa s-a făcut destul de repede, în 1950 odată cu crearea Comunității Cărbunelui și a Oțelului care peste șapte ani s-a transformat în Comunitatea Economică Europeană, devenită Uniunea Europeană în 1992 prin Tratatul de la Maastricht. Cu alte cuvinte, o organizație comercială multinațională s-a transformat într-o organizație politică cuprinzând aproape întreaga Europă! Adică într-un amestec. Organizația-

mamă avea drept scop profitul, iar fiica drepturi, libertăți, democrație, bla-bla...

Atât au putut face americanii în Europa, ori doar au sugerat. La ei acolo era altă poveste. Așa s-au născut. Din acest amestec de așa – zisă democrație și comerț s-a născut poporul american foarte mândru de el și, mai ales de regulile jocului. La ce s-a ajuns? O spune în 2012 laureatul Premiului Nobel pentru economie Joseph Stiglitz în cartea sa Prețul inegalității: unu procent din americani stăpânesc 93 la sută din avere. Restul americanilor, săracii și cei mijlocii abia dacă se laudă cu o locuință.

Această cumplită disproporție contemporană nu era întâlnită nici măcar în Roma antică sclavagistă din anul 408, ca să luăm un exemplu celebru, când getul vizigot din Dunavățul de Jos, Alaric, prădează capitala Imperiului Roman, răzbuindu-se pe ce le făcuse împăratul Traian dacilor cu 300 ani în urmă.

Astăzi inegalitatea constatată de Stiglitz este mult mai mare. Să ne gândim doar la profiturile imense făcute în perioada pandemiei de Big Pharma, "balaurul cu opt capete" al lumii, care a transformat guvernele și șefii de state din toată lumea în agenții de vânzare ai unor așa-zise vaccinuri despre ale căror efecte, bune sau rele, nu prea se știe multe, chiar producătorii recunoscând că așteaptă anul 2023 ca să se dumirească.

- continuarea în pagina 4 a -

O lume denaturată. Ce ni se întâmplă?

- urmare din pagina a 3 a -

Acesta să fie visul omenirii? Îmbogățirea fără măsură a unora care se cred noii zei ai planetei în stare să strunească lumea în orice direcție le vine în cap doar pentru a le procura tot mai multă avere și putere? Este un fenomen de profundă denaturare. Ei sunt denaturați și schimbă totul în acest sens. Comerțul care i-a îmbogățit a fost denaturat în toate regulile și detaliile și s-a transformat dintr-un fenomen social firesc în ceva odios.

În ochii multora, SUA reprezintă exemplul cel mai strălucit de democrație aplicată din lume. Această concentrare a averii în puține mâini nu mai este un rezultat al unui angrenaj militar (care are o altă direcție ci al unui angrenaj comercial în care piața este combinată cu politica. Aici este necesară o precizare. Atât în zona militară, cât și în cea politică sunt vehiculate valori: vitejie, eroism spirit de sacrificiu, patriotism, loialitate etc. care sunt opuse non-valorilor, adică lașității, egoismului sau trădării. Acestea au impact social. În piață unde este vorba de interese, atenție, totul are valoare, indiferent că e bun sau rău! Câștigul se obține din orice dacă e vândut/cumpărat la momentul potrivit. Un artist, un inventator, un organizator se află în aceeași piață asociată cu politica, cu un impostor, cu o lichea sau cu un bolnav mintal. Vulnerabilități umane cum ar fi LGBT pot deveni redutabile arme, ca orice minoritate când știi să aplici principiul parșiv al corectitudinii politice. La fel este și cu oamenii de culoare când sunt stârniți la momentul oportun împotriva albilor, indiferent că sparg geamurile și jefuiesc magazinele din Manhattan. Dintr-o distrugere, oricât de mare iese un câștig și mai mare dacă aplici inteligent regulile de marketing. Încă nu se știe ce și cât va ieși din această inimaginabil de murdară afacere planetară cu pandemia. Dacă ar fi s-o comparăm cu ceva, ca amplitudine, gravitate și perversitate, singurul fenomen este comunismul, așa cum este botezat astăzi marxismul cultural. Este foarte ciudat că această boală cumplită sădită acum peste un secol de către Lenin și Troțki, continuată apoi de Stalin în Uniunea Sovietică și Europa Orientală și Centrală, a reînviat peste ocean în universități unde profesori atinși de curiozități sexuale consideră că marxismul face bine intelectualilor sau diferitor comuniuni. Pentru piață, marxismul cultural are o valoare extraordinară. De aceea a fost și exportat în Europa. Piața a descoperit minoritățile cu tot felul de interese care pot fi manipulate mult mai ușor și, în

alegeri, de ce nu?, pot forma o colosală majoritate. Să ne gândim doar ce potențial ar avea un profesor universitar de culoare, homosexual, să zicem, și marxist. El le oferă cu ușurință credite studenților și le vorbește de trecutul lor oropsit, de posibilitatea unei vieți libere fără constrângeri sexuale, familiale sau sociale. I-a câștigat imediat, cum s-a dovedit recent prin distrugerile din New York sau alte localități și cu ocazia ultimelor alegeri. Aceste minorități nu sunt doar universitare. Pot fi și corporatiste sau orice poate fi separat sau împărțit în lumea asta și care să aibă un interes supus manipulării.

Similarități se constată și în Canada, Australia sau Noua Zeelandă. Despre China nu putem vorbi decât când vom ieși din uimirea că o țară de peste un miliard de oameni a știut să învețe ce trebuie, atât din propria experiență multimilenară, cât și din provocările prezentului, și când vom înțelege învățăturile biblice.

Reîntorcându-ne acasă în bătrâna noastră Europă, modelată acum vrând-nevrând de americani, adică nemulțumiții care tot de aici au plecat acum câteva secole, să ne uităm puțin în oglinda deformată și indiferentă a pieței, încercând să ne dăm seama de ofertă.

Piața formată din Uniunea Europeană cu membrii săi actuali, 27 până acum (după Brexit), o organizație politică, bazată chipurile pe drepturile și libertățile acestora, nu poate scăpa și în mod cinstit nici nu vrea, de amprenta ei genetică comercială de inspirație americană.

Ne vom da mai bine seama de acest lucru referindu-ne la România, membru UE de facto din 2007, dar cu o pregătire semnificativă anterioară, care este un special studiu de caz.

Anul 1989, căderea zidului Berlinului, a fost, cu precădere în Europa, momentul unificării unui sistem comercial. Decalajul economic între capitalism și cel de tip sovietic se accentuase și era deja șampilat. În Uniunea Sovietică a lui Gorbaciov acest sigiliu se numea perestroica/glasnosti (costurile lui și modalitățile de aplicare le vor dezvălui probabil istoricii într-un viitor nu prea îndepărtat). În majoritatea țărilor comuniste, ruperea formală de comunism, așa cum a fost greșit botezată, s-a produs fără prea mari tulburări naționale sau sociale. Singura excepție a fost România în care, dictatorul Nicolae Ceaușescu, conducătorul statului, împreună cu soția sa Elena au fost omorâți chiar în ziua de Crăciun la Târgoviște, după un plan în care rolul sovieticilor n-a fost deloc întâmplător, dacă ne gândim doar la întâlnirea de la Malta din decembrie 1989 dintre Bush și Gorbaciov. Să ne reamintim că în 1946, un alt

dictator, Ion Antonescu, a avut aceeași soartă la Jilava. După aceasta, România a fost cotropită de sovietici, tot cu voia americanilor. Îmi amintesc ceva din anii cincizeci. Niște țărani mai înstăriți din zona Maglavit, liberali și țărăniști, au fost condamnați la câte 20 ani muncă silnică pentru uneltire contra ordinii sociale. Judecătorul, un colonel de justiție, a dat în acel proces 320 ani într-o singură zi. Ce nelegiuiri făcuseră oamenii aceia? Când se întâlneau la un pahar de vin, discutau despre ce bine va fi când vor veni anglo-americanii să-i scape de colectivul care le luase pământurile...Nu știau ce se întâmplase în realitate. Aveau doar o speranță. Dar asta e o altă poveste care ar începe cu întrebarea: oare, de ce i-au urât românii pe cei doi dictatori dacă aceștia, după moarte, au lăsat țara fără nici o datorie?!. Și cu multe alte întrebări...

Acum ne interesează ce s-a întâmplat la noi după 1989. La data schimbării, România avea o agricultură colectivizată, mecanizată, cu fabrici de tractoare și de mașini de însămânțare și recoltare, un sistem de irigații extins și complet funcțional, și fertilizabilă prin circa șapte fabrici de îngrășăminte chimice, cu destul de multe institute de cercetare în domeniul semințelor. Erau combinate agroalimentare complexe. Toate minele funcționau. Industria siderurgică și de laminare avea centre de excelență la Hunedoara și Galați, erau combinate care produceau oțeluri speciale cu multiple destinații, industria metalurgică era extinsă în toată țara, în București vestitele uzine 23 August, Republica, IMGB, la Iași Combinatul de utilaj greu, ca să menționăm doar câteva. Industria chimică și petrochimică erau masiv dezvoltate. Unul din combinate, cel de la Pitești, desființat astăzi, producea, de exemplu, dimetiltereftalat, materia intermediară pentru toate categoriile de mase plastice. Ca producție, industria navală era printre primele din Europa și producea prin șantierul sale navale vase de toate categoriile, petroliere, mineraliere, vase de transport comun sau piscicole. În acest domeniu, România avea câteva zeci de vase refrigeratoare care procesau tehnic și comercial ceea ce se pescuia. Ca să completăm acest inventar extrem de sumar, menționăm industria de medicamente care asigura 95 la sută din necesarul de medicamente necesare tuturor grupelor terapeutice (cu excepția cancerului), industria de fire și fibre sintetice, industria bumbacului sau industria de celuloză și hârtie (aproape 40 fabrici), producția de locomotive și trenuri, industria aeronautică sau de transport rutier de mare capacitate. Toate acestea sunt scrise în anualele statistice și arată că la cea dată fatidică România

era de băgat în seamă din mai multe puncte de vedere. În plus, dictatorul Ceaușescu își mai propusese după achitarea integrală a datoriei către F.M.I., o colosală greșeală, să întemeieze alături de alte țări, un centru economico-financiar concurent, o obrăznicie fără precedent care a atras rapid atenția cui trebuia. Taxarea n-a întârziat.

Prin urmare, România autonomă economic a fost supusă unui program special confirmat de faptele care s-au produs imediat după așa-zisa revoluție, la care au participat toate partidele politice, indiferent de culoare. În prima fază, faza pregătitoare, printre primele legi adoptate, a fost aceea a fondului funciar. Oamenii au primit înapoi terenurile, dar s-au desființat fabricile de tractoare sau utilaje agricole, au fost siliți să lucreze pământul cu animalele ceea ce în mod evident le-a cam pierit cheful de agricultură. Totodată a început distrugerea treptată a industriilor menționate mai sus. Lozinca vremii aparținând prim-ministrului de atunci a fost: industria română este o grămadă de fier vechi! Prima măsură luată rapid în anul 1990 a fost desființarea centralelor industriale de profil care coordonau producția și desfacerea și totul a devenit otova. Din industriile menționate în paragraful anterior n-a mai rămas nimic. Fierul vechi rezultat a fost exportat în beneficiul multor firme turcești înființate ad-hoc, care mai târziu au început să populeze piața românească cu legumele și fructele lor pentru că românii nu mai aveau. Restul proprietății naționale a fost transformată în cupoane care i-au îmbogățit pe speculanții de toate felurile. Devenind șomeri, românii și-au luat lumea în cap și au devenit în majoritate servitori în țările europene dezvoltate. Peste cinci milioane. Totul s-a petrecut în numele libertății și al speranței naive că oamenii au scăpat de comunism. De acum, România, curățată practic de economie, intră în partea a doua a programului, faza comercială propriu-zisă, care ne apropie de Uniunea Europeană, care pe toate drumurile înseamnă libera circulație a persoanelor, bunurilor și serviciilor. Particularitatea românească a faptelor arată că Uniunea Sovietică a antrenat un proces care, printr-o conjugare malignă, este definitiv de Uniunea Europeană. Mai exact, în vremea sovieticilor, țara noastră a fost jefuită timp de douăzeci de ani, secundă de secundă, de ceea ce producea, oferind la schimb ideologia omului nou, iar acum UE ne bagă pe gât neomarxismul de care credeam că am scăpat, împreună cu un anumit tip de libertate și democrație, în schimbul renunțării la dreptul juridic al proprietății și, bineînțeles, la suveranitate, ca pe vremuri. Vom fi spoliați pe mâna

noastră, definitiv și irevocabil și nu vom mai avea nici grija și nici speranța țăranilor de la Maglavit.

Preludiul comercial s-a produs printr-un mic ocol în Canada, unde niște comercianți extraordinari au reușit cu niște acte, mai mult rele decât bune, o însușire a pământurilor rare ale României, așa numita afacere Roșia Montană, prefigurându-ne un viitor pe care nu-l găsești nici în Apocalipsă.

Să mai remarcăm ceva și ironic și ciudat. Prin 2005, aproape în ajunul intrării în UE, fără să bănuim ce ni se va servi, cu complicitatea unui politician flămând, s-a adoptat o lege care să repare, chipurile, nedreptățile făcute în timpul regimului comunist, dându-se curs retrocedărilor masive de proprietăți, în special maghiarilor, aproape opt sute de mii hectare de păduri, clădiri și alte terenuri care mai fuseseră plătite odată prin legea optanților a lui Nicolae Titulescu, iar perioada nedreptăților a fost extinsă din comunism până la anul 1600. Tot atunci, în același scop reparatoriu a fost creat Fondul Proprietatea compus din niște masive active românești, să menționăm doar că, pe lângă altele, era și jumătate din sarea din subsoluri. Din acest fond care curge încă, România nu mai are practic nimic la ora actuală. Tot în scop reparatoriu a fost creată și o autoritate națională care continuă să restituie. Iată cum s-a format un angrenaj extrem de solid care dă ceva concret și măsurabil contra unor satisfacții morale imaginare.

Tehnicile comerciale, indiferent de domeniu, se bazează pe o ofertă la pachet formată din: democrație, anticorupție, cooperare, libertate, management și transparență, adică din ceva care face în mod sigur bine, dar nu poate fi niciodată măsurat. Toate tranzacțiile se vor face în acest spirit, fie că e vorba de Combinatul Siderurgic de la Galați, dat britanicilor printr-un interpus, fie de pomană cu OMV-ul austriecilor, ca să utilizăm doar două exemple industriale. Prețurile modice pe care au fost vândute acestea au fost în mod sigur compensate de pachetul de mai sus. Corupția n-a fost decât la noi, dincolo nu era decât lobby sau altă idee creată. Dar, UE înseamnă și servicii. Distribuția de gaz și apă este a francezilor, electricitatea a italienilor nemților sau cehilor, iar banii, aproape toți ai austriecilor. Adică lucruri care produc bani pentru alții în fiecare secundă.

Încă 70 de ani?!... Sau doar până n-o mai rămâne picior de român aici?...

Cezar Adonis
Mihalache

Pentru că, de fapt, despre asta ar putea fi vorba... Chiar dacă nu avem încă un „opis”, pe surse oficiale, asta s-ar putea întâmpla... Să dispărem de aici, poate chiar înainte de a se fi împlinit încă un soroc de zeci de ani de despăgubiri. Iar adevărul e căăștia „mici” de acum măcar nu vor trebui să-și mai facă griji că v-or trebui să ne plătească nouă pensiile... Nu nouă... Ci altora... Or, asta ar putea grăbi următorul exod de durată a națiuni... Exodul final... O parte va pleca spre lumea celor drepți... Aștia mai „încărungiți” acum,ăștia de mai comentăm, de mai ridicăm câte o sprânceană de indignare, de ne mai înfoiem a nedreptate... Dar și cei ce tac cu fruntea plecată... Și unii și alții o să trecem în lumea celor drepți. Dar măcar să o facem bătând cu pumnul în masă, nu?!... Dar și cei tineri, azi, or să plece în lumea largă, că doar nu or să stea să plătească pensii unor „babalăci”. Mai ales unora care nici măcar nu le sunt de neam... Sigur,

putem fi și mai cinici. Macabri, chiar. „Holocaustici”, după cum le place ălor de ne tot învinovătesc să ne zică. Să ne învinovătească de 70 de ani și pare că pentru încă multe alte decenii... Poate chiar mai mult de 70 de ani... Pentru că, vorba aceea, în 70 de ani se prescriau și crimele eventual făptuite chiar aici... Dar nu și vinovățiile vinovaților fără vină, asumate și acceptate din trădarea unora și neghiobia și indiferența altora...

Așa va râde însă Istoria de noi... Criminalii, făptașii vor fi liberi, noi –ăștia de comentăm, de scriem, de încercăm să documentăm adevăruri, vom fi, fie după zeghe, fie sub o palmă de pământ. Că, la cât de hrăpăreți se anunțăăștia de vor noi despăgubiri, s-ar putea ca nici măcar să nu mai arunce lopeți de pământ peste noi. Ci să ne toarne doar o pojghiță de beton de sărăcie...

Și este ilar... Dar nu ceea ce ni atâră de umeri pentru alte zeci de ani, ci felul în care stăm și răbdăm... Da, nu mai este condamnarea noastră fără de vină, ci a celor de după

noi... Dar, oare, atât de rău ne-am smintit că nu ne mai pasă că toți cei ce vin după noi sunt sânge din sângele nostru?! Sunt copiii și nepoții noștri? Sunt cei pentru care, alte seminiții, iată!, luptă să le asigure pomeni înveșnicite.. Iar noi le retezăm orice șansă aici. Și o să ajungem să ne rugăm să plece grabnic din țară, să nu plătească din munca lor pensiile unor venetici, unor pomanagii, unor netreb-nici!...

Să vii după mai bine de 70 de ani de la sfârșitul celui de al doilea Război Mondial să mai pui de o restituire pentru victimele holocaustului este grotesc... Și nici măcar nu ni se spune pentru câți ani ni se mai impun birurile... Pentru cât timp? Alți 70 de ani ori până nu va mai fi picior de român pe aici, fugiți care încotro, doar să nu mai plătească pentru vinovățiile altora, vinovății devenite și vinovății ale părinților, pentru că ei, părinții, nu au știut a riposta?...

Din Germania ni s-a pus o etichetă cu sprijin evreiesc (sau invers?!): „Bucureștiul, ghetou deschis în al doilea război mondial”... O acuză făcută cu participarea celui mai de

nestirpă neamț al țării... Și nu comentăm?! Așteptăm ca, ghetou cu ghetou, întreaga țară să fie declarată un fel de „auschwitz”? Că nu suntem departe, doar să numărăm și să scoatem la iveală dositele declarații de recunoaștere ale unor orașe din Moldova, tot așa, „ghetouri deschise” (care nici nu au fost ghetouri în timpul războiului, ci orașe în care evreii au avut anumite restricții), și vom asista cum ni se hașurează din nou țara. Un alt „ribbentrop-molotov”. Un al pact-gheșeft între cei mari. Între ei și neputința celor mici. Doar că acum chiar ar fi putut fi altfel. Dar, pe lângă neputință, am adăugat și indiferență... Iar „clasarea” (pentru că despre asta este vorba, nu doar o simplă etichetare) Bucureștiului drept „ghetou deschis în timpul celui de al doilea război” este o tinichea ce va atâră greu și dur de fiecare dintre noi... Culmea și de aceia care, prea tineri, nici nu știu, nu au habar de ceea ce a fost acum 70 de ani... Iar întrebarea esențială e, pentru că nimeni nu vrea să smulgă această stea în colțuri pusă peste o capitală (deh’, „stea” întâmplător galbenă, precum culoarea

politică a celor ce au săvârșit-o, nu?!), câți ani vom plăti noile forme de despăgubire a altor forme de indexare în catalogul vinovaților? Pentru că ar trebui și acolo făcută o reordonare, în fond au mai murit, nu doar dintre victimele vizate inițial de restituiri, dar și dintre moștenitorii de drepturi (aproape talmudice!)...

Câți zeci de ani, dară?... Măcar asta să ni se spună... Pentru că așa vom avea habar de cât va mai exista acea țară dodoloată de care ne-am bătut joc... Căci, la un moment dat, nu vom mai putea plăti... Nu va mai avea cine să o facă, nici măcar pensionarii de vor face ei chetă pentru gogorița ăstora... Și atunci, „drepți între popoare” (nu?),ăștia își vor împărți prada...

Să mai spun: „Români, treziți-vă!”... Sau doar să mă rog să ne fie măcar ispășirea mai ușoară?... Atât cât vom mai avea zile aici... Până vom fi scăpat din iadul vinovaților vinovaților fără vină...

Citiți Ziarul Națiunea!

Simona
Niculescu

Da, citiți Ziarul Națiunea! Pentru că asta îi va spera. Promovați și redistribuiți! Până vor înțelege că suntem uniți! Pentru că aflu cu uimire, din „presă” că un om acuzat de „un antisemitism înfiorător” ar fi demisionat. Citind articolul respectiv, m-am minunat de cât a putut să decadă actul de „informare a populației”, acel lucru pe care jurnaliștii ar trebui să îl facă după un cod, deontologic.

Articolul (știrea inițială, nu „update-ul”, „breaking-niusul” de la început) arată că, de fapt, nu consilierul de stat vizat (Horia Scarlat poet, prozator, eseist și grafician la Națiunea) ar fi fost acuzat de „un antisemitism înfiorător”, nu! Ci instituția de presă în care dumnealui publica (Ziarul Națiunea), care ar „promova conspiraționismul și antisemitismul”.

Afirmații făcute de o domnișoară Codruța Simina

pe „feisbuk” acum câteva zile: „Până în decembrie 2019, a fost colaborator al revistei Națiunea (greșit, Horia Scarlat este și astăzi colaborator al publicației!), un site doldora de texte

Mai departe. Practic, prin știrea care mi-a provocat prezenta reacție (alergică), o ziaristă (Irina Chirtoc) arată în „breaking-niusul” de pe site-ul ziare. c o m că acest consilier de

sonal pe domnul Scarlat, nu am interacționat niciodată, nu cunosc motivul pentru care domnia-sa a demisionat din această funcție. Dar deoarece suntem colegi de redacție (da, da, și eu

nivel național fără consecințe juridice. Chiar dacă aceste opinii sunt emise în cadrul unei „postări” pe fesbuk, are obligația să își cumpănească termenii, astfel încât să nu aducă atingere imaginii altei persoane, cu atât mai mult unei publicații. Mai arăt că libertatea de exprimare este garantată în Țara noastră, că (la cunoștința mea) nici unul dintre articolele publicate în „Ziarul Națiunea” nu a făcut obiectul vreunei cenzurări pe cale judecătorească.

Duduia care a publicat „breaking niusul” pe ziare . c o m., ziaristă fiind (oare?), aveți de respectat niscăi obligații deontologice. Dacă nu le mai cunoașteți și simțiți nevoia să vi le reamintim, spuneți-ne în ce cadru. Amiabil sau în instanță.

Vouă dragi prieteni, citiți Națiunea. Pentru continuitate, pentru Neam și Țară!

conspiraționiste și de un antisemitism înfiorător”. Prin urmare, nu domn’ Scarlat ar fi fost „acuzat” (de către cine, în cadrul căreia proceduri ???) de un anti-semitism înfiorător”, ci publicația s-a trezit astfel „ACUZATĂ” de către o persoană care publică o opinie personală pe „feisbuk”.

stat, „acuzat de un antisemitism înfiorător” ar fi demisionat. „Știrea” este prezentată ca o mică victorie, ca și cum ar exista vreo reacție logică, firească, între „dezvăluirile” pe „fesbuk” ale domnișoarei (de fapt, simple opinii personale) și demisia domnului Scarlat.

Nu îl cunosc per-

public la Ziarul Națiunea), aduc următoarele precizări. Domnișoarei care emite opinii personale (că o revistă, legal înființată, care are atât reprezentare online cât și distribuție tipărită ar fi „conspiraționistă”, „de un anti-semitism înfiorător”) arăt că nu poate târî în noroi o publicație distribuită la